

KAPITOLA PRVNÍ

„Spusťte kolizní poplach!“

Hvězdný destruktork se vynořil z hyperprostoru o pouhou chvíli dřív; přímo k jeho můstku se teď řítí frachták. Než stačil *Ultimatum* zapnout štíty a připravit děla k výstřelu, blížící se plavidlo prudce zatočilo vzhůru.

Rae Sloane nevěřícně sledovala, jak se nevyzpytatelný frachták přehnal nad průzorem můstku a zmizel z dohledu. Ne však z doslechu. Tiché skřípání *ka-tum* dávalo tušit, že oholil vršek obřího trupu lodi. Nová kapitánka se ohlédla na komandéra.

„Škody na lodi?“

„Žádné, kapitánko.“

Není se co divit, pomyslela si. Pro tu druhou loď to bylo určitě horší.

„Tihle burani se chovají, jako by v životě neviděli hvězdný destruktork!“

„Jsem si jistý, že neviděli,“ odušil komandér Chamas.

„Měli by si na něj rychle zvyknout.“ Sloane si všimla mračna dopravních lodí před *Ultimatem*. Její obrovská vesmírná loď třídy *Imperial* vystoupila z hyperprostoru na okraji stanovené letové dráhy a nebezpečně se přiblížila tomu, co musela být největší dopravní zácpa na Vnitřním okraji.

„Zůstaňte v pohotovosti,“ oslovila desítky členů posádky na

stanovištích. „Hvězdný destruktork *Ultimatum* je příliš nový na to, aby se vrátil s odřeným lakem.“ Znovu se zamyslela a přivřela oči. „Pošlete zprávu na komunikační kanál důlního cechu. Další idiot, který se k nám přiblíží na kilometr, dostane turbolaserový sestřih.“

„Ano, kapitánko.“

Ani Sloane pochopitelně nikdy nebyla v této soustavě. Hodnosti kapitána dosáhla teprve nedávno – právě včas, aby stihla zkušební let *Ultimata*. Tato vysoká, svalnatá, snědá černovláska si od začátku vedla výjimečně dobře a rychle stoupala v žebříčku hodností. Na *Ultimatu* sice jen zastupovala původně jmenovaného kapitána, protože ten plnil úkoly u stavební komise, kam byl přidělen. Ale kolik důstojníků velelo vlajkové lodi ve třiceti letech? Nevěděla to. Imperiální námořnictvo existovalo pod tímto názvem necelých deset let – od té doby, co kancléř Palpatine potlačil vzpouru zrádných Jediů a přeměnil Republiku na Galaktické impérium. Sloane věděla jen to, že až budoucnost ukáže, jestli je tahle loď její.

Věděla, že tato soustava je domovem něčeho opravdu vzácného: astronomicky zvláštního páru. Gorse, alespoň z předního průzoru, dostala své pověsti zřejmě nejošklivější planety v galaxii. Byla slapově vázaná na svou mateřskou hvězdu, a tak se tato koule bláta a páry na jedné straně navždy pekla v ohni. Jen její trvale tmavá strana byla obyvatelná a hostila obrovské průmyslové město mezi pásy dolů. Sloane si nedovedla představit život ve světě, který nikdy nepoznal východ slunce – tedy pokud se nekonečnému pocení v nekončící dusné letní noci dalo vůbec říkat *život*. Když se podívala napravo, spatřila opravdový klenot: Cyndu, jediný měsíc planety Gorse. Byla téměř tak velká, aby se do imperiálních záznamů dostala s Gorse jako dvojjplaneta. Cynda vydávala nádhernou stříbrnou záři – byla stejně okouzlující, jako byla její mateřská planeta ponurá.

Sloane se však nezajímala o panoramata ani o útrapy všech ztroskotanců na Gorse. Začala se odvracet od okna. „Dvakrát se